

VYSOKÉ UČENÍ
TRPASLÍKAŘSKÉ

+

YETTI KLUB
BRNO

9.

Plantážník

ŘÍJEN 1984

VYSOKÉ UČENÍ TRPAŠLIKÁŘSKÉ

+
YETI KLUB BRNO

Vydávaj:

Sam

Belmondo
Věta

Plantážník

TOTO ČÍSLO VYCHÁZÍ
U PŘÍLEŽITOSTI USPOŘÁ-

DÁNÍ

3. EXPEDICE

Yeti klubu Brno

č.

9

... zamyšlení ...

ÚVAHA VÝDĚLEČNÁ XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Povídali jsme. Kluci z jedné školy, které spojovalo jen zelené soustředění. Konec července se už přibližoval a tak myšlenky klouzaly k prázdninám..... "Jedu zase prodávat na přehradu, počítám že z toho vytrískám pár tisíc..." "my uděláme zábavu, už vlo- ni z toho byly tři tisíce do kapsy ..." A tak se vzájemně trumfo- vali. Mlčel jsem - nakonec co jsem měl na to říct - a bylo mi jich líto. Já vím, můžou se zeptat co mám z toho, že jedu na měsíc na tábor, kde se dělá zadarmo, co mám z týdnů bloumání po kopečkách ... A přesto si myslím, že zisk z mých prázdnin bude o moc větší.

ÚVAHA HUDEBNÍ XXXXXXXXXXXXXXXXXX

V radiu dohrává Kapitán Kid, večer si poslechnu Wabi Danku a zítra budou odpoledne vodáci a stopa. Příští týden zase ... Kdybych tohle četl před pár roky, byl bych na vrcholu blaha a ří- kal si, že to snad ani není možné. Tak se nám ta "naše" hudba na- hrnula do nahrávacích studií /ať už na desky nebo jen pro rozhlas/ a začíná se rozměhat víc a víc. To co se ukazovalo jako dobré se najednou přesunuje do škatulky špatného. Zkuste se podívat až hle- diště Svojšic, Porty a jiných velkých hudebních akcí - nějak se mi pořád víc zdá, že už tam nepatříme. Že na ně chodí jiní lidé /asi jak to řekl Jožka Jégr: "kteří se naučili po trampsku zalamovat palec a řvát umí"/. Jistě nechci a ani by to nešlo bránit někomu jinému poslouchat tuhle hudbu. Jen je mi z toho smutno a radši bych si přál aby se písničky vrátily tam kam patří nejvíc - k ohňům, toulavejm vlakům a cestám ...

ÚVAHA REDAKČNÍ XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Snažili jsme se pravidelně přinášet něco nového. Psát a šířit mezi vás všechno nové a snad dobré. Ne vždy se nám to dařilo. Teď nastá- vá zvláštní situace. Sam odchází na vojnu, času nám ubývá, protože i ta zdánlivě nenáročná Ozvěna zabírá dost času, občas se taky mu- síme podívat do Heřmanče /pod pojmem podívat se pochopitelně skrývá práce/, začínáme už připravovat další tábor, taky chceme někdy vy- jít semí a navíc jedná velká akce na září příštího roku, která za- bere hodně času. Proto další číslo Plantážníka otevřete nejdříve v příštím roce. Kdy? Tak to nevíme ani my.

Podeváté je sestaven Plantážník, podruhé u příležitosti ko- nání expedice Yetti klubu a poprvé s nejistotou kdy se obje- ví další číslo. Teď už jen příjemné čtení a

Ahoj !

NA EXPEDICI

Ani se nechce věřit, že jsme už u 3. expedice Yetti klubu. Ještě teď v nás doznívají ty dvě expedice předchozí, které se výrazně odlišovaly od letošní.

Na hodinách svítí 12:11, je pátek 12.10.84 a za pár hodin nám to vypukne. Letos asi budem hodně vzpomínat na ty co už nevyjeli, prostě na ty co už nemůžou, nemají čas a tak dál a dál ...

První expedice "Brněnský trojúhelník" byl vlastně pokus udělat vandr trochu jinak. Junácká louka uvítala kolem třicítky kamarádů a vzhledem k tomu, že jsme se navzájem ještě všichni mnoho neznali, vše vyznělo ještě lépe než jsme čekali. I když ne vše vyšlo podle plánu. Yettiho jsme nepotkali, ale vyzpovídali kolem dvou stovek lidí v okolních obcích. Hrálá skupina Dálka ...

Druhá expedice "welt triangl" proběhla jako cesta kolem Světa už jako tří denní a navíc v jižních Čechách. Yetti se objevil a přes dorozumívací potíže jsme se nakonec domluvili /zajímavé bylo to, že yetti měl stejné boty jako Víťa, který si v době setkání se sněžným mužem něco vyřizoval jinde/.

Třetí expedice situovaná k Rešovským vodopádům se jmenuje .... ale to zatím neprozradíme, protože název říká vše.O co vlastně půjde se dozvíte až v sobotu dopoledne na vodopádech.Možná budou překvapeni ti, co si zvykli na styl těch prvních expedicí, ale ono už prostě nešlo udělat potřetí to samé.Stejně tak dopadají trpaslíci.Nechceme se jen opakovat ažít z toho co bylo.

Takže: pátek odjezd 16,05 z Brna, v Olomouci dvě hodiny na plnění úkolu, z Olomouce vlakem do Nové Hradečné, v 21,30 odchod silnicema na místo prvního spánku, po noci k vodopádům a začne vlastní expedice, v neděli přesun k vlaku do Mladějovic, v Brně jsme 20,15 hod.

A co jsou Rešovské vodopády?

Dvě kaskády na Moravě ojedinělých vodopádů, položené v divokém romantickém skalním údolí. Nedaleko vodopádů nad soutokem Huntavy a Tvrdkovského potoka leží zbytky valů a zdí nepojmenovaného hradu. Horolezecké terény. Zajímavá květena a geologické útvary.

A NA POSLEDNÍ CHVÍLI JEŠTĚ PRVNÍ ZELENÝ POZDRAV

OD S A M A

Konečně jsem se na chvílku trhnul z výcviku ... Pátý den trávíme ještě v celkovém poklidu, i když čas máme naplánovaný do podílní minuty a člověk si musí občas něco vymyslet, aby si udělal chvílku pro sebe. Tady padá na člověka taková divná tíseň, než si zvyknem. Už se vám blíží expedice, tak eť vám slouží počasí ... Velká část z absolventského kurzu pomalu nemluví jinak než v nutných vojenských termínech, vedle u zakládáků si především kluk podřezal žíly, nebyla to pěkná podívaná když ho nesli. Ech co, darmo mluvit.

SAM nikoliv Hawkins, jestli se nepletu

TRAMPSKÁ PÍSEŇ

Ideál ženy se na počátku dvacátých let proměnil. Alespoň podle jména. Z českých Mařenek, Pepíček, Andulek byly tu najednou Mary, Ann, Daisy, Bessy. Tato křestní jména, která se stala v té době obecnou módou, se promítla i do prvních milostných tramských písní. Textově se nikterak nelišily od běžných dobových šlágrů. Rozdíl je jen v tom, že krásná Margaretta, Lydie, Dulcinea, Maudí či Bessie pochází z prostředí typického pro tramskou romantiku anebo přímo z některé české tramské osady. Text Mottlovy "Dulciney" byl tak tematicky nezávazný, že uspěl i mimo tramské prostředí a stal se v polovině dvacátých let obecněji známým šlágreem. A tak J. Mottl napsal ještě tramskou verzi. Takové tramské písně měly posléze i otevřenou cestu do tanečních a dechových orchestrů, jako tomu bylo například u "Anity" Tonyho Hořínka nebo Voldánovy "Juanity" a "Krásné Isabel", Austovy a Sýkorovy "Mariany", Machovy "Erigity". U těchto písniček je někdy dokonce sporné, zda byly nejdříve přijaty tramským hnutím a pak teprve proluly na širší pole populární hudby, či naopak. Hořínkova "Anita" byla sice poprvé uvedena v osadě "Louisiana", ale téměř zároveň byla přejata do repertoáru známých tanečních orchestrů a dosáhla posléze jedenácti tiskových vydání. Písničky s milostnou tematikou, které prokazatelně vyšly z tramských osad, reprezentuje nahrávka Mottlovy "Bessie". Tramské sbory vznikaly již téměř od samého počátku tramského hnutí a reprezentovaly protipól běžné kolektivní interpretace tramských písní u táborových ohňů. Někdy je ovšem těžké určit, zda jde o zpěv nesevíceného kolektivu, nebo již sezpívanou skupinku. Obvykle se z osadního kolektivu vylouplo několik nejlepších zpěváků a těm pak příslušela při táborových ohních důležitá úloha: představovat osadě nové písničky a starat se o program při potlachu. V některých případech docházelo však i ke sdružování nejlepších zpěváků z několika osad a sbory se pak stávaly reprezentačními pěveckými tělesy celého tramského hnutí. S těmi se také setkáváme na našich gramofonových nahrávkách. Interpretací technika původních tramských sborů byla jednoduchá, což vyplývalo jak z daného písňového materiálu, tak z laických přístupů. Zpočátku se zpívalo jednohlasně a teprve později se vyskytli někteří upravovatelé, kteří písně rozepisovali do hlasů.

POKRAČOVÁNÍ

Sobotní táboráky na Ztracence se stávají slavnostními premiérami nových tramských písniček. V Praze vypukl první tramský kabaret, který dal vznik i prvnímu tramskému sboru. Přihlašuje se i první vydavatel tramských písní Josef Šváb-Malostranský. Ztracenkáři

ROSA NATA A MA MUNDUSKI ARE NE

Jarda Mottl

Klipy VODEVŠAD

O PÍSNÍČKÁCH NA DESKÁCH A KAZETÁCH

Po vydání desky Rosa na kolejších /wabi daněk/ a Porta 83 vyšly tři kazety. Dvě se stejnými tituly a třetí postavník 2 /písničky převážně z malých desek/. Chystají se dlouhohrající desky pacifiku /už druhá!/, Máků a Karla Plíhala. Navíc by se měla objevit deska s nahrávkami z Porty /název ???/.

LOCHOTÍN

pro ty co v posledních letech /dvou/ zavítali na Portu je při vyslovení názvu Lochotín vše jasné. Amfiteátr, který letos byl obsazen už 21 000 diváky /!!!/ jsem si prohlížel jaksi "mimo sezónu". Vyděsil mě a plně sdílím názor účinkujících "o studeném kotlí". Diváci tu sedí kdesi vysoko nad podiem. Z horních částí toho asi není moc vidět /snad nějaké postavy/, slyšet bylo nahoře dobře. A tak jsem si na podiu zazpíval. Všechny 15 diváků zařvalo UMÍ a potleskem mě provázelo z podia.

TRAPSAVEC NA OZVĚNĚ

Na jednom z dalších večerů Ozvěny /říjnovém ~~programu~~ bude na programu taky povídání o Trapsavci. O tom co vlastně je, jak vznikl, jak probíhal, probíhá, bude probíhat, o letošním ročníku, o příspěvcích atd. A to vše za doprovodu vaškových diapositivů/.

POZOR! OŠETŘENÍ JEDEMI

Vstup zakázán! Zakaz sběru lesních plodů! Tyhle cedule jsem nacházel začátkem září kolem Landštejna. Nejsem odborník, ale tipoval bych na kůrovce. Tak už došlo i na Českou Kanadu! Vždycky jsem si myslel, že tam jsou lesy v perfektním stavu. Jistě jste si přečetli v létě rozsáhlé články v novinách i časopisech o přemnožení kůrovce, o postřicích a prostředcích, které jsou vydávány na záchranu lesů. Něco tam ale chybělo. Třeba to, že kůrvec napadá především oslabené stromy a že v takových lesích se rychle přemnoží. A jak jsou lesy oslabené - pochopitelně exhalacemi. Takže se nabízí logicky jasné řešení - všechny ty peníze dávat raději na odlučovače popílků, jedovatých plynů. Jenže to bychom si to představovali moc jednoduše. A tak zachraňujeme lesy postřiky z chemiček, které samy tyto lesy ničí. Je to pochopitelně hodně zjednodušeno, ale není na tom něco ????!!!

NADŠENÍ Z PORTY

Zase, jako každým rokem, jsou stovky /možná teď i tisíce/ lidí nadšeni z ovzduší a prostředí plzeňské Porty. Roste však taky počet těch co rok od roku bývají stále více zděšeni a těch, co už prostě nemají potřebu na Portu jezdit. Před pár roky řekl Marko Čermák, že na Portu nejede proto, že jsou konečně volné lesy a on může vyrazit na vandr. Dnešní stav diváků /tedy počtu/ by tomuhle plně odpovídal - jenže lesy nejsou v době konání Porty prázdné. Na Portu prostě začíná přijíždět stále víc a víc "jiných" lidí. Něco zůstává z nálady a nadšení, ale hodně je toho nenávratně ztraceno. Zkuste si od někoho kdo zažil nechat vyprávět o olomockých portách ... Takže dnes se dá přijet na podobnou akci jen a pouze kvůli muzice. A to je škoda!

STÍNY NA KARABINĚ Úplnou náhodou jsem dorazil na Karabinu na Makáč /makovského nám./ na večer, který tahle jeskyňářsko - tramská skupina pořádá občasné ve středu s hosty převážně z Brna. Zaměřil jsem se na Stíny, o kterých se mluví jako o perspektivní mladé tramské kapele. Zcela zjevně Stínům nejvíce sluší a jdou právě neryze tramské písničky - jejich vlastní balady /Nepohádka, Královna ap./ . Tam je jejich silná stránka. Takový protipól jsou písničky z cyklu "Zamřížované okénko". Je to druh protestsongů ne nepřipomínajících Nedvědovy písničky. Dlužno konstatovat, že jsou obsahově ještě chudší. Bohužel však právě těmito písničkami si Stíny získávají velkou popularitu zejména u mladší a konzervativnější části publika. Na Stínech byla znát ne-sehranost, vždyť od krajské Porty nezkoušeli! Jsou skupinou na rozcestí - stejně tak se dalším vývojem mohou dostat na špičku a stejně tak zmizet navždy. Osobně bych jim přál to první.

PŘÁNÍ Tak jsme seděli a vymýšleli Metelkovi a Ivě přání ke svatbě /oni se vzali, jestli o tom ještě někdo nevíte/ a pořád nepřicházel nápad. Nakonec se ujal slova Vašek: "Ženský, přemýšlejte!" Odpověď vše říkající: "My, ne - na to máme lidí ..." Z pochopitelných důvodů nejmenujeme ...

RASISMUS V BRNĚ všimli jste si, už i u nás je rasismus. Dostáváme se skoro na úroveň Jihoafrické republiky. Neskrývané a dokonce veřejně propagovaný. Ano, kontejnery na sklo - vždy dva vedle sebe - jeden pro bílé a druhý pro barevné. Tak takhle ne!!!

SUP S OZVĚNOU Příznivci Lokátorů se nemusí obávat. Sup s Ozvěnou vystoupí pouze jednou - 18. 10. na 75. večeru PTO. Ozvěna bude postupně hrát bez Žraloka, Pavly se Supem ,, bez Pavly, Supa se Žralokem ,, bez Supa s Pavlou ,, bez Supa a Pitta ,, a nakonec současná sestava - Žralok, Čita, Pitt, Martin a Pavla. Líšně se ponesou písničky, které si ze současných diváků v podání Ozvěny pamatuje málokdo, ale i ty starší které přežily /Strom, Diego, Nádraží, Zpověď, Motlidba tuláků, Po řece dolů - s ní získala Ozvěna na letošní Jizerské notě cenu poroty/. Na výstavě se objeví fotky s texty, které se budou bezprostředně týkat hraní a zpívání. Program tentokrát kromě původního slova obsahuje několik otázek, tedy malý dotazníček. Proto z něj vypadává písnička. Tu můžete najít na programu z minulého večera.

JIZERSKÁ NOTA Na Jizerské notě je zvláštnost ta, že každá kapela nacvičuje písničku některé jiné skupiny, která je jí přisouzena losem. Tuhle soutěž pořádá pražská skupina Jitro. Ozvěna letos dostala právě písničku Internát od Jitra. V divácké soutěži - vyhrálo bezpečně Jitro /jak jinak/ před Ozvěnou, v písničkách první dvě místa patří Jitru a třetí Ozvěně, hrající písničku od Jitra. Porota udělila první místo Ozvěně za písničku Pitta "Po řece dolů"

Trapsavec 1984

X. ROČNÍK

Příspěvků : 294

Autorů : 131

Porota: Sint, Georgina, Miki Ryvola, Vašek Souček, Honza
Dobiáš /omluven - nestihl poslat/

Výsledky: povídky

začátečníci: 1.Sedím - Zdena, Ústí n.L.
2.Havaj - Zdena, Ústí n.L.
2.Magnoliové blues
3.Jak svět přichází o prozaiky -
- Kecal, Praha

pokročilí: 1.Valašský let - Ještěr, Gottwaldov

poezie

začátečníci: 3.Ze zimy do jara - Roman, Praha

pokročilí: 1.Listopad - Ondra, Jihlava
2.Na čtyři - Johanka, Nový Hrádek
2.Z Řípu - Blackwell, Ostrava
3.Kroky po poli - Ondra, Jihlava
3.Západ slunce - Ondra, Jihlava
4.Vypustím motýla - Johanka, N.Hrádek

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
ZLATÝ TRAPSAVEC 1984
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

T Ě B A

Třeba si škubejte
havelskou husičku prospěchu
až na kosinku
ať ani peříčko
za plotem nezbyde
pro cizí hospodyňku
Třeba si sbírejte
pávi vejce
do ošatky
mně zanechte
jen důlek v podpaží
na podkladky
Třeba jsem nedopočítaný
vzoreček bez ceny
hlavou mně létají
divoké kačeny

Jaroslav Šlejmar /KUTLOCH/, Rokycany

O ZAČÁTKU ...

wwwwww

Začalo to vlastně úplně jednoduše. Briggi pořád scházela na začátku sedmdesátých let soutěž trampských literátů a tak napsala redakcím časopisů Tramp a Tulák. Tyto jí odpověděly, že je to pravda a že takovou soutěž chystají. Jenže se osl rok 1971 a Tramp a mnohé jiné časopisy přestaly vycházet. A tak se Briggi rozhodla soutěž uspořádat sama. To však nemohla zdaleka tušit, že dojde až k tomu desátému letošnímu a že s největší pravděpodobností bude Trapsavec žít i dál ...

NEOCENNO

Milada, Stará Boleslav

*****

- povídky začátečníků a poezie pokročilých svou úrovní převýšily povídky pokročilých a poezii začátečníků /ta byla letos velmi slabá/

a prsty podzimu ledoví na spoušti

ONDRA, Jiříava

WWW.TWU.VT.VT.VT.WW

Miki Ryvola /z dopisu/: "vrátil jsem se z nemocnice a vrhnul se na přispěvky a pokud zbytek života v té nemocnici strávím, může za to Trapšavec

Briggi: "Pokud se na některém Trapsevci sejdou u ohně všichni porotci tak zatančím Labutí jezero"

Georřina: "V psaní můžeš mít periody úspěšnosti pravidelný i nepravidelný...." hlas z davu: "Na to jsou ale léky!"

Vašek Toman: "Já mám hlad!!!"

Briggi: Je to od vás hezký že to píšete, ale nepišete to ..."

ANGAŽOVANÁ

Jsem český tramp
a jsem hrd
na rakety z našich Brd

Tahle básnička byla pro
porotu nastražená past
na brdského Houlu

LISÁK, Plzeň

NA ČTYŘI

Jaro je skleněná tamburína
něžná, právě probuzená hlína
                    Léto v prsty s barevnými poutky
                    stáčí dětem pláže na kornoutky
Podzim platí mokrou vůní pasek
slavnosti za odkládání mesek
                    a zima, co je to vlastně zima ?
                    zima je studená pantomima

2.místo poezie pokročilých

JOHANKA, Nový Hrádek

A DÁL ...

www.vvvvv

Za deset Trapsevců přišlo 2 227 příspěvků, což je /počítáno 7 papírů/ asi 15 600 papírů. Vyšly dva sborníčky - ten první z let 1971-75 a druhý s celkovým desetiročnickovým výběrem - oba díky Mladému světu /lépe řečeno Honzovi/. Autorů je tedy taky pěkná řádka. A tak když Briggi sečetla body od prvního až po desátý ročník /za Zlatého Trapsevce 5 bodů, za 1.místo 3 body, 2.-2, 3.-3, 4.-0,5 bodu/ vyšly tyto výsledky:

1. TAPI	17	/jediná držitelka dvou Zlatých Trapsevců/
2. Houla	13	
3. Johanka	12,5	
4. Drahomíra	11	
5. Kavče	10	

Briggi, která už vloni oznámila, že X.ročník je poslední který organizuje, potvrdila že končí. A ačkoli to vypadalo, že se Trapsevce už nikdo neuje přece jen se ozvala mladší generace a XI.ročník příští rok proběhne. Takže na něm A H O Y ...!!!

VZKAZ

A vyřídí lidem v údolí
až se den s nocí sejde
že uschlé větve nebolí
však dýchat jimi nejde
Řekni jak dole pod strání
klen sčítá prázdná hnízda
a do kalného svítání
jen sirný vítr hvízdá

N
E
O
C
E
N
E
N
O

BAČA, Česká Černá

'PSEUDO ROMANTIKA' Junák

Roku 1968 byla rozbita jednotná organizace naší mládeže. Značně k tomu přispělo obnovení Junáka. V Čechách se Junák rychleji a šířeji rozrostl a tím také vážněji narušil kontinuitu dětského a mládežnického hnutí. Avšak ani ten přes arzenál pseudoromantiky, kterým disponoval, nezískal celkový vliv na dětskou populaci. V Čechách dosáhl asi 70 000 členů /na Slovensku 8000/- z toho byla jen část dětí pionýrského věku, a mnohé, které do Junáka vstoupily pro přitažlivé prvky a reklamu jeho činnosti opět brzy zklamány odcházely. Skautští vůdcové tváří v tvář dětem současné doby neuspěli. Právě totiž nechtěla řešit skutečné problémy mládeže a dětí. Vedle mládeže do probíhajícího boje proti socialismu. Obrat nastal až po nástupu nového stranického vedení v dubnu 1969. Vybudovala se jednotná, socialistická, masová a dobrovolná organizace dětí a mládeže. SSM a jeho PO, očištěny od nepřátelských sil i omylů minulosti za aktivní účasti statisíců mladých lidí mohly vstoupit do nové vyšší fáze rozvoje.

/pionýráká encyklopedie/

Skutečností je, že někteří a bohužel čelní představitelé skaut. hnutí zašli ve svých "ostrých názorech" na dobu daleko za rámec vhodnosti pro dětskou organizaci. Ovšem např. junácký slib /verze z roku 1968/ hovoří o vlasti socialistické :

Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe

- milovati svou vlast, Československou socialistickou republiku, a sloužiti jí věrně v každé době
- plniti povinnosti vlastní a zachovávat zákony junácké
- duš i tělem být hotov pomáhati bližnímu

Vraťme se ale do předválečného období, ještě před první světovou válkou, kdy dětské hnutí u nás dosud neexistovalo.

Objevuje se postava Antonína Benjamína Svojsíka, který se roku 1910 dovídá, že v Anglii zavádějí nový druh výchovy mládeže v přírodě. Svojsík se v roce 1911 do Anglie vypravil a tam si ověřoval účinnost nové výchovné metody. Vrátil se nadšen. Se svým švagrem se dali do překládání základní knihy "Scouting for Boys" od B. Powella, ale tiskem ji nevydali. Svojsík si už v té době uvědomoval, že to, co je výborné pro anglické poměry, musí být upraveno pro poměry naše. Radil se s vynikajícími odborníky a pak napsal "Základy českého junáctví". Vypukla válka. Mladí vůdcové oddílů byli postupně odvoláváni na válečné pole. Svojsík pořádal prázdninové tábory. Přichází říjen 1918. V Praze bylo v tu dobu devět set skautů. Byla to nejdisciplinovanější a největší skupina, kterou měla k dispozici tendejší Národní rada česká. Vyvrcholením poválečné činnosti byl první skautský sjezd v roce 1922. Svojsík získává pro sebe i pro junáctví uznání doma i v zahraničí. Dosáhl také největšího skautského významu, mezinárodní odznak Stříbrného vlka. 17. září 1938 umírá Svojsík. Mnozí se domnívali, že zanikne i skauting. Došlo však k sloučení všech svazů v jednotnou organizaci Junák a ta usilovně pracovala až do 23. října 1940. O prázdninách toho roku pocítili junáci na svých zádech německé obušky.

ve skautských táborech tekla krev.K.H. Frank Junáka rozpustil.
Že jsme vlasti dále sloužili dokazuje šestapadesát ubitých a
umučených skautů.

Tady se zastavíme.

Nesodpovědní kritici chtěli skauting obestříť pomluvou o jeho
spřiznění s fašismem.Prevý opak je pravdou.Tisíce skautů bojovalo
doma mezi partyzány, na východní i západní frontě jako prostí
bojovníci i jako letci nad Anglií, s výločkami vojínů i důstojní-
ků, včele s junákem Ludvíkem Svobodou.Ano, jen krátce v roce 1922
se používalo vyznamenání za významnou činnost v junáckém hnutí,
které mělo ve svém symbolu indickou svastiku /hákový kříž/, asi
2000 let staré znamení štěstí a úspěchu.Hitler psal svůj "Mein
Kampf" v roce 1924.Svastiku chtěl snad použít k zažehnání zlého
osudu, způsobil však katastrofu a nevýslovné utrpení i smrt mnoha
milionů lidí.Indové ani skauti s tím nemají nic společného.

.... četař Ryš se dostal po laně k sousedům na rovnou střechu a
otevřeným oknem vnikl do pokoje.Tam se setkal se 14 ti letým
chlapcem Josefem Dvořákem.Stručně mu vysvětlil:"U Svobodů je ge-
stapo, musel jsem uprchnout.Dovedeš mlčet?" Chlapec prohlásil, že
ví co je to mlčení, protože je skautem. "Výborně," řekl mu Ryš,
"já byl v Ostravě oblastním náčelníkem skautů." Podali si ruce
a mladý Josef Dvořák o této epizodě až do konce války nikomu nic
nepověděl.Ani svým rodičům ... /L.Svoboda - Z Buzuluku do Prahy/

V téže knize, prakticky od začátku až do konce můžeme číst o Anto-
nínu Sochorovi, takřka legendárnímu samopalníkovi.I on byl juná-
kem a vždy /až do své tragické smrti/ se ke skautingu hlásil.

V osvobozené vlasti odpracovali junáci miliony hodin na výstavbu
republiky a zdálo se, že jim nic nestojí v cestě, ale ukázalo se,
že místo pro Junáka nebylo.Roku 1949 přestal existovat.
Až 3.ledna 1968 na pohřbu Slávy Řeháka se sešli skauti.Jeho pohřeb
byl skautský, se všemi poctami a také budil údiv.Junák znovu na-
stoupil.A od počátku se snažil vysvětlit své záměry a cíle.
- Tak jako my, junáci, ctíme krásný a ničím neposkvrněný symbol
pionýrů - otevřenou knihu s třemi ohnivými plameny a rozevřátou
státní vlajkou, právě tak žádáme uznání a úctu k symbolům skautským.
Žádáme?Přízeň nelze vynutit, proto opakuji:Je naším upřímným přá-
ním, aby druzí porozuměli.Prý je lilie symbolem feudálního panstva,
užíval ji ve svém erbu panovnický rod Bourbonů i rody jiné.Jistě.
Chudák ovšem nepřestane jíst chleba jenom proto, že ho jí také
boháč.Lilie jako praktický symbol je totiž starší než Bourboni.Je
ozdobným vyjádřením magnetické střelky, zejména ve staříckých ná-
mořních mapách.Bez kompasu, bez znalosti severu a správného směru
nebylo možno plout.Znát směr svého života, umět se orientovat v
přírodě i v kolektivním a společenském úsilí -to jsou přednosti,
ke kterým směřuje každý skutečný skaut.I střelka junácké lilie
značí také čistotu a čest, směřuje k socialismu.

Na doplnění - junácký zákon:

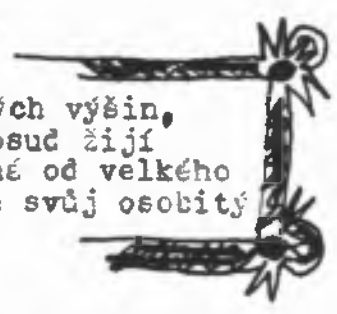
1. Junák je pravdomluvný
2. Junák je věrný a oddaný
3. Junák je prospěšný a pomáhá jiným
4. Junák je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého junáka.
5. Junák je sčvořilý
6. Junák je ochránce přírody a cenných výtvarů lidských.
7. Junák je poslušný rodičů, představených a junáckých činovníků
8. Junák je veselý myslí
9. Junák je - letný
10. Junák je čistý v myšlení, slovech a skutečích.

Heslo - Buď připraven!

/ pokračování příště /

SLOVENSKÉ RUDOHORŮ: krajina holých kopců i zalesněných výšin, krajina bačů a stád ovcí či krav, krajina, ve které dosud žijí medvědi a divoká prasata, krajina ještě pořád vzdálená od velkého turistického ruchu a tudíž krajina, které si uchovává svůj osobitý ráz.

Středa odpoledne, ve Slavkově u Brna ohytám druhého stopa. Povídavý chlápek veze plné krabice křišťálu a broušeného skla. Říká, že si myslel, že jsem východní Němec podle kožených kraťasů se "sklápěcím násttkem". Přijíždíme do Gottwaldova, kde mu pomáhám část nákladu vyložit. Prodávačka, příjemná paní pamatující ještě Zlín a Baťu nás pozve na kávu a na kus řeči, pak frčíme dál do Slovenska. V Trenčíně vystupuju a sháním se po mapě Slovenského rudohoří, neboť zatím ani, nevím, kde leží místo srazu vesnička Osrblie. Mapu objevuji až ve vědecké knihovně.

Bánská Bystrica-osmdesát kilometrů. Tak vypadala cedule, u které se s napřaženou pravicí pokouším o štěstí. Zastavuje embéčko a muž ve vojenském. Jedeme a za chvíli se z něho klube pravý Baron Prášil, či jeden z jeho potomků. Vykládkami, jak v této oblasti chodí 11 sexuálních maniáků z Ostravy, zabili již 35 osob ženského pohlaví, které kupodivu neznásilnili, proto je v této oblasti pod přísnou pokutou zakázáno stopovat. V televizi každou hodinu jsou celostátní programy Veřejné bezpečnosti a on sám je rozvědčík převlečený za svobodníka a nikomu to nesmí vykládat. Dále se po chvílce dovídám, že vojna pro absolventy bude na 18 měsíců a pro základačky na tři roky a že to zatím není známo, ale bude to platit se zpětnou platností již od letošního října.

Pátek ráno, Osrblie, vesnička vzdušnou čarou pět kilometrů na jih od Podbrezové. Stavím si u lesa stran tak, abych viděl na kostel, u kterého je v sobotu sraz. Na pletivo u hřbitovní zdi nechávám

vzkaz. Ten po deseti minutách mizí, jako by se vypařil. Léva druhá a pozorují její dalekohledem ze svého stanoviště. Odkočí si natrhat borůvky, vrátí se, pohled dalekohledem a vzkaz nikde. Začíná mne to zajímat. Dávám třetí vzkaz a trpělivě její sleduji. Za půl hodiny přichází starší paní v hnědém kabátě, krátce se rozhlídne a papír schovává do kapsy a vzápětí mizí.

Čtvrtý vzkaz byl zasazen do pletiva krétce po té. Já se schovávám u čouku v blízkosti pletiv hřbitova. Stejná stařena přichází i nyní a roztrhává papír na cucky. 'ybínám a vysvětluji jí, že to je zpráva pro kamarády. Omlouvá se, myslěla, že tam někdo dává ceduli k pohřebi neboštiků.

Teprve pátý vzkaz splnil svůj účel a navádí S.W.Danču, S.W.Hanču, Květačka na tábořiště.

Neděle, vyrážíme po Ručné magistrále.

Hronček, umělé jezírko. Poč hrází nacházíme vhodné místo k táboření. Zbytky konstrukce a kamenného počstavce nás přivádí na myšlenku, že zde byla voční pila. Přemýšlíme, proč je na tak nepřístupném místě tolik stop od krav. Trávíme příjemný večer u ohně s Koníkem a Dančou z Prahy. V němém obdivu pozorujeme voční hladinu, ozářenou měsíčním svitem úplňku. Ráno nás probouzí pravý bengál. Nechápeavě vystrkujeme hlavy ze stanů. Kolem nás stádo hovězího dobytka a dva býci zuřivě trkají do červené krosny. Danča se k nim neopatrně přiblíží a má sotva čas se schovat na hráz.

Jeden z býků prohaní také mne, neštěstí přichází místní a zechraňují nás. Něco podobného i když v malý mřítku se mě stalo i v Čertlie, když mě probudila obližování koza. Stařec se třemi zuby v pravém koutku úst mi počouckle radil, abych si ji pohledil. Zkusil jsem a trkla mne. Krozni se tomu smál a vyhlácel mě místní vtip: "Tri chlapy v chalupě a koza nenebrata". Aby měl jistotu, že jsem její počou-

pochoopil, ještě mi to šestkrát zopakoval a pořád při tom hrdě ukazoval svůj tříčlankový chrup.

Za kotou 960, u salate pojídáme ovčí sýr. Bača nám vykládá, že jen jedenkrát opustil místní stráně a to, když rukoval. Koník, který odklusal dřív, má náskok dvou hodin.

Dostáváme se do opuštěné vesnice Kysuce, kde přespíme. Děvčata se vyžívají vymačkáváním vředu v podpaží jednoho člena naší výpravy. Tím jsem já. Vřed díky své abnormalitě je nazván Pudžijamou.

Tri chotáre, vzkaz od Koníka. Má náskok čtyři hodiny. Pod starým ohništěm nacházíme poklad-sůl.

Klenovský Vepor se tyčí do výšky nad okolní krajinou. Ostrá špice vrcholu ční navzdory nebesům a hrdě se nese, co by nejvyšší bod Slovenského rudohoří. Vylízáme s vyplazenými jazyky. Kolem prales a plantáže borůvek. Námahou výstupu nám zmodraly ústa. Nahoře podpísevá kniha a poslední podpis "Samešpol přidej". Koník odklusal a Dančou na náskok šesti hodin.

Spíme na otevřené salaši s pohledem na Klenovský Vepor, jež jakoby v dáles někde nad mračnami mizel v neznámu. Povzdýchnem si. Tam jsme také byli. Připadá nám to neskutečné. Spím nejbliž vchodu, kde kdysi byl i dveře. Má kytara Bětka leží vedle mne a v klidu oddechuje. Probouzí mne jakési pobrukování. Posvítím ke vchodu. A hrome mládě divokého prasete asi na dva metry od mé hlavy. Modlím se a jen ať nezavolá svou maminku. Pruhované břichátko se leká světla a běží pryč přes Bětku. Ozval se nářikavý výkřik Bětky s použitím všech strun. Od těch dob hudební sféry zaznamenaly nový kytarový akord AKORD DIVJAK. Použitelný ve všech tóninách.

Sveží čistá voda nás osvěžuje. Zadívané se ještě jednou na Klenovský Vepor a voláme "Vépre Ahoj". Ozvěnou se ozývá jeho odpověď: "HOJ, HOJ, HOJ".

Středa odpoledne vyhlášíme Akci BARANINA. Neboť celá středa již od rána ožila vyprávění o šťavnaté pečení s tukem kapajícím na rožeň, a jak elastně se polyká. K tomuto účelu docházíme kolem poledne do Zbojské, odkud by nás vláček měl dopravit do Pohronské Polhory či do Michalové. Hledáme putiku či jakoukoliv hospodu s baraninou. Hospody dvě skutečně nacházíme, ale nemají v nich ani pivo natož něco k snědku. V Michalové nám dokonce nabízí Trenčianský párok s fazulou z konzervy. Zřejmě netuší, že ze tři máme sebou. Dostáváme typ, že údajně Tisovec je místo přímo vybájené a baraninou oplývající. Ve spěchu míříme tam. Nasedáme do stejného vláčku a alou v opačném směru do Tisovce. Při odhodlání vstupujeme do Tisovce a hned zakopáváme o hospodu. Baranina byla, ale kdysi v loni, když bylo dostatek masa. Jsme posláni do středu města, kde zajisté něco bude. Ve druhé hospodě se malovalo, ve třetí měl kuchař dovolenou, ale byli jsme ujištěni, že pravidelně na jídelním lístku se baranina objevuje, ale dneska ku věi smůle má kuchař dovolenou. Objevili jsme Vinárnu a chtěli jsme do ní vtrhnout s dotazen, jestli snad se u nich maluje, či snad má kuchař dovolenou. Nedostali jsme se k tomu, byla zavřená. Místní ohuligánboys v počtu dvaceti chtěli si v naší krvi zbreďit pěsti. Rychle jsme se jich dotázali, kde je nějaký bufet a ani na to v opilesti zapomněli. V bufetu nám milá paní nabídla párky se slovy: "Baranina, veď tu majú volakde tuná!" a ukázala na vinárnu a na předchozí hospodu. Načež umírá poslední. Nastupujeme do autobusu a doufáme, že v Muráni nějakou baraninu potkáme. Kilometr před Murání objíždí bus nějaké supící postavy. A on to Koník s Dančou. Napačá nás poťouchlost. Čekáme na ně, pak se vyřítíme zpoza rohu a voláme "Koníku přidej". Koník nechápavě kroutí hlavou a dvě hodiny skoumá mapu, kučyma jsme

VANDR

"Osobní Albeř." "Cože?" "Al - b - e - ř" "Kde to je?" zděšeně se ptá paní od dráhy. "Přece na úzkokolejce, za Jindřichovým Hradcem," vysvětluju. Paní dráhová vytáhne chytrou tlustou knihu a hledá ... Pak skočí ke stroji jež v zápětí vychrlí jízdenku. Tak to je první dějství. Druhé je cesta do Hradce. Ale koho by bavilo povídání o díezlové lokomotivě, o zatažení vagonové brzdy, o tom že zase někdo stírá nohama rosu na kolejích ...

Třetí dějství - podmračený Jindřicháč. Za nádražní budovou na úzké koleji už stojí vlak. No vlak - 3 nákladní vagony a za nima jeden osobní. Už si říkám, že pojedu sám, ale nakonec se veze v tomhle "expresu" asi 16 lidí. Jenže do cíle pořád ještě cesta dlouhá a všichni vystupují.

Čtvrté dějství pojednává o průvodčím, který se ptá kam jedu: "Do Albeře, jo?" "No, asi," odpovím neurčitě a zase koukám kolem, protože to prostě stojí za to. Ale co mám povídat, raději si sem zajedu.

Začátek pátého dějství je už někde v otázce průvodčího kam jedu. Vystupuji v Albeři /skoro dvacet kiláků se vlak táhl jen kvůli mně/ rovnou před pohraničnicka. "Doklady, kam jedete, kam jdete, proč, ...", však to znáte. Hodím ranec na záda a šlapu českou Karadou. Za kopcem mi mávají hraniční lesy na pozdrav a před sebou mám celý týden.

Začíná pršet, co pršet přímo lejt. Tak pádím úplně neznámou cestou a hledám něco co by mi zakrylo hlavu a zbytek těla. Najednou na rozcestí nádhernej převis, ohniště, vše připraveno na spaní. Neváhám ani minutu. Ještě bych rád řek, že to co přímo nesnáším když někde vandruju sám jsou zvědaví lidi. A ten houbař je jak divej, jen aby si mě prohlídl ze všech stran. Dělá, že du na borůvky a mizím mu z očí. Za chvíli to obejde a pozoruje mě zase z cesty. "Krucinál, o co mu jde?" Pak se mi rozsvítí - pán má starost o mou budoucnost. Ale to mě dost špatně odhad. Jo, kopečky mám rád, ale z tý naší nezky strany ...

Po týdnu se vracím domů a zabloudím k poloopuštěnému nádražíčku na úzkokolejce, kde si to motorák prožene nejvýš dvakrát denně. Vlastně ta budova, která pamatuje C.K. dráhy je až do mého příchodu opuštěná docela. Mezi kolejema si slepice vyzobávají kdoví co, nebem táhnou hustý těžký mraky. Sedím si na jedný lavičce, která tu představuje židle, stoly, prostě celou čekárnu a najednou se vybatolí očkudsi zezadu dva tuláci. Znáte to, úplně automaticky se otevrou čelisti a zřevám: "Ahoj!" Cosi mi zavrčí jako odpověď a šinou si to ke mně. "No to je teda paráda," pobrukuju si jen pro sebe, "kde jste se asi váleli?" Vážně jsou celí odpísku, od bláta, ale tváří se docela přívětivě. Sned taky zjišťuju proč - motaj se kolem žracáku tak dlouho až mi to dojde. Vytahuju poslední kus salámu a chleba, schované na cestu. Rozdělím to málo na tři díly a než se otočím ... oni si klidně zblajzli i můj díl. "Tak t už je moc, hošani!" dím nasupně, "todle se snad nečlá !!!" Nevinejma vočima se na mě koukaj jako by se omlouvali, že nevěděli. Protože je chladno tak chvilku běháme kolem nádraží. V tom houkne motorák, sbalím pingl, kejvnu na pozdrav, zabouchnu dvířka vagonu a koukám jak pěkněj kus za náma oba dva běžej po kolejích a kolem trati zní na pozdrav jejich poslední "Haf, haf"

MĚSÍC V TÁBOŘE

ANEK ZELENÁ PAKÁRNA

V našem "táboře" získáváme apartmá - hangár pro 35 lidí. Hlavní je jednotnost - jednotně uložené věci do skříněk, jednotně postavené boty, nasměrované tkaničky, ... Polštáře a prostěradla složená přesně na 1/16 musí být doslova dle majora Kreuze "v jedné přímce, ale ta přímka musí být rovná". Od téhož se dozvídáme, že "velet může s prominutím každéj vůl ..." Kdyby sám věděl jak hlubokou pravdu má.

"Dvacet lidí na brambory" A jdeme. Ve sklepě nám ukážou které budeme škrábat. Je osm hodin večer a před náma je 12 pytlů plných nahnilých starých brambor, které bych ani prasatům nedával. Čas nám neurčili, prostě skončíme až to bude - do rána času dost. Nakonec se před večerkou slitovali.

V televizi je Wimbledon, svazáci prosadili, že se můžeme ve svém volnu dívat. Ale je to akce SSM a je povinná pro všechny. Pro jistotu je určen velitel učebny. Velitelů je plno - pokoje /vlastně stenu/, čety, družstva, vozu, ... Chybí snad už jen velitel postele, záchodu a potírání myšlenek.

Auto dobručí za zatáčkou a stojíš na kraji lesa. Nadechneš se a cítíš to co tě vždycky vytáhne z města. Na sobě maskáč, na nohách kanady, na zádech bačl. Navíc máš jen polní lopatku. Noc až do rána máš na zakopání. Příjemná noc ... Druhý den máš po příjezdu v lesa odpoledne vlnu, chvíli spíš a ve dvě ráno vstáváš. A jdeš ostrým tempem podle dost pochybného náčrtku do osmé hodiny. Pak běžíš skoro kilometr přískoky /pár kroků a zalehnout atd./. Nahoře si nenasadíš masku a protože se to "představeným" nelíbí, proběhneš se ještě jednou. Jedny jediné vyfasované vojenské hadry jsou mokré včetně kanad. Chodíš v nich tak dlouho až uschnou.

Každý večer se sčítají "ovečky". Je to logické - po umytí se oblékneme do špinavého oblečení a jdeme na nástup. Čtou se jména a my si pořváváme "ZDE" .... "Rosa" "Rosa, ozývá se hlasitěji." "Tak kde je Rosa?" kdesi ze zadu se ozývá vše vysvětlující: "Na kolejích!" OTC - moc hezká zkratka - pperačně taktické cvičení. Zrovna se trefuje termínem na mé narozeniny. Opět si vstáváme ve dvě, pochodujem, zkoumáme, bojujem. Půlku další noci šlapeme na rozcestí, na kterém nám oznámí abychom se vrátili zase zpátky. Všech 32 lidí padá na zem v malé autobusové čekárně a spí. Na plánovanou trasu kašleme - jdeme nejkratší cestou. Pak ještě jedno dopoledne během kterého mnozí usínají vstoje či za chůze.

"Teď je 11,38. V 11,50 na tomto místě nastoupíte! Rozchod na borůvky. Jak dojemná laskavost "představených". Celý ch 12 minut se můžeme pást.

"Čnderka, tť bembelo, cos tam napsal do hlášení, že polovina lidí nevyšplhala!" "Ale oni tam opravdu nevyšplhali, já jsem!..." "Ty ses zbláznil, polovina lidí nesplnila, neexistuje - všichni splnili, všichni vyšplhali, no nekoukej napíšeš to znovu. Kde žiješ? Ty snad v práci nebudeš mít nikdy premie!"

Snad díky tomuhle lampasákoví notorikovi nebudeme nikdy na "naši vojnu" vzpomínat ve zlém. Protože on se nikdy nestal zeleným mozkiem, že pro nás hodně udělal, i když měl dost starostí se sebou ...

pozn. Veškeré hodnosti a jména jsou vymyšlené. Dokonce se mi zdá, že se nikdy nic takového nepřihořilo a že ten měsíc byl jen takovej podivnej sen ...

B.

Heřmanče . . .

Utíká to. Před 3 roky jsme se domlouvali, jak uděláme další tábor podle svého. Věřili jsme si. Vlastně ani nebyl důvod si nevěřit. Já hlavně věřil, že budou všichni makat aby to vyšlo.

První problémy začaly, když jsem pro obvodní výbor nebyl dost důvěryhodný na ved. tábora. Tahanice kolem toho nebyly zrovna moc příjemné. Ale bylo zajímavé poslouchat lidi, co mne vůbec neznali, jak vědí o každé mé špatnosti. Nakonec vše vyřešila kolektivní návštěva vedoucích schůzi obvodní rady. Tábor byl tedy schválený. Nastává období klidu. Bylo jen trochu běhání kolem přihlašek a uvolňovaček. Jinak pohoda.

Pak přišlo malé překvápko. Z Heřmanče napsali, že nám tábor u nich nedovolí dělat. Když jsme odjížděli z posledního tábora tak prý po nás zůstal nepořádek. Co jsem natoč pravdy, to už je teď vlastně úplně jedno. Fakt je, že vztahy s místními byly dost chladné.

V první chvíli jsem si myslel, že tábor je v háji. Nakonec jsem se domluvil s Jurem Strachem a Fumasem, že do Heřmanče zajedeme osobně. Napsal jsem dopis, aby nás čekali, v práci vzal dovolenou a pomalu začal shánět nové tábořiště. ~~xxx~~ Večer před odjezdem, přišel telegram, že máme přijet později. Trochu jsme zanedávali v práci vzali další volno a jeli v novém termínu. Na MNV jich na nás čekalo asi šest. Díky Jurovi S. to prošlo hladce.

O pár dní později jsme jeli pro vzorky vody. Ve studánce byly utopené myši. Trochu jsme to vyčistili, ale nevěřili jsme, že to bude nezávadné. Tak zapár dní tam jel ještě Saša jednou. Oba rozборы byly ale závadné. Tak znovu do Heřmančevyprosit vodu z vodárny. Nakonec i to bylo.

Teď už jen sehnat podsady. Slíbili je půjčit Sokolníci. Taky je bylo třeba odvést. Žádný problém. Tonda to zařídí přes ~~xxxx~~ tatínka. Na třetí termín tedy přijel se skříňovou Avii. A že to musí být rychle. ~~xxxx~~ Ujišťoval jsem ho, že to bude hotové hned. Malá smůla byla, že ti co měli pomáhat nepřišli. Tak jsme na po byli čtyři, řidič, Tondův otec, Lenka a já. Za normálního stavu by to šlo pěkně. Jen bych nesměl být líný jet si do Sokolnic ty podsady připravit. A tak jsem nevěděl ani jak vypadají. Samozřejmě, že každá bočnice byla jiná. A nebyl čas to všechno přebírat. Do auta se naházelo co se tam vešlo. Fostele se tam už ale nevlezly. V Brně jsme pak zjišťovali kterých bočnic máme málo. Bylo to veselé. Nejvíce jsme měli předních dílů. Asi o 10 víc. Jinak jsme byli u všeho v mínusu. V dalších dnech jsem provedl pár zoufalých pokusů odtažit cnybějící podsady ze Sokolnic v rukach. Od skladu je to na ~~xx~~ nádraží asi 1km a naráz jsem dokázal pobrat jen čtyři bočnice. Když jsem se doploužil na nádraží, tak jsem měl vytahané ruce až ke kolenům. Pak jsem si půjčil někde vozík. Taky jsme něco odvezli s Fumasem na střeše auta. Při druhé jízdě jsme toho naložili trochu víc, střecha se prohnula a nešly otevřít dveře. Tak jsme toho raději nechali. Vše ale vyřešila velká akce, kdy část lidí vozila podsady ze skladu na nádraží, další jako spoluzavazadlo ve vlaku no a ti ostatní do klubovny. Ani už nevím, kdo se toho účastnil.

Ještě se nám podařilo ukecat vojáky, aby odvezli věci na tábor a mohlo se začít. Jen jednu věc velitelé našeho patrolního Ú nedokázali pochopit. Že na odvoz kufrů, inventáře a všech podsad je potřeba přece jen auto s přívěsem. Postavili nás před úkol ~~našim~~ našlapat všechno i s koly, šamotkami, hadicemi a hangáry na jeano auto.

Věci se však dovezly všechny, tábor postavil a přijely děcka.

Všechno šlo líp než jsem si myslel. Život na táboře se rychle rozběhl a žádné velké problémy nebyly. Hra o husitech byla výborná, děcka dost chytla. Celotáborová hra, soutěže to je belmondova starost. Každý kdo byl na táboře ví, jak mu to dobře šlo. Taky jsme měli na táboře dvě kontroly. Ta první z OV KSČ dopadla dobře. Druhá z obvodu, kde nám někteří nemohli přijít na jméno, chtěla dokázat, že jsme opravdu špatní. Ale co, kontrola přijela, pak zase odjela a nic se vlastně nestalo. Jen jsem s ní ztratil jedno dopoledne.

Konec tábora přišel nějak rychle. Poslat děti domů, s kamarády zbourat tábor, touž byly drobnosti. Trochu nás ještě pozlobili vojáci, kteří nechtěli dát auto na odvoz věcí. Pak se však umoudřili a za dost korunek věcí odvezli. V Brně jsme pak spočítali kolik jsme utratili, napsali hodnocení vyslechli si pár připomínek od nadřízených orgánů, vrátili podsady Sokolnickákům a začali připravovat další tábor.

Tak šel o pozimu přihlašky, uvolňovačky, žádosti o povolení tábora od MNV v Heřmančích. Většinou bez problémů. I ti v Brně na obvodě se uklidnili. Trochu se situace zkomplikovala jen při hledání SV. Ale ~~xxx~~ to sem tak dalece nepatří.

V zimě jsme měli jinak docela šťastnou ruku. Napřed se podařilo sehnat poměrně lacino dřevo na podsady. Na odvoz toho dřeva jsem dokonce dostal auto z práce a jen za dobrý slovo. Za vžití pár děcek na tábor jsme si mohli v jednom podniku udělat podsady. Těch děcek jsme jim na tábor brali pět a tři z nich by na tábor stejně jeli. S děláním podsad nám pomáhalo dost kamarádů. Největší problém byl v tom, že do stolárny šlo jít jen v pracovní dny dopoledne. Dřevo bylo dost mokré, tak se podsady dělaly jen provizorně. Až dřevo vyschne, tak teprve se udělají pořádně.

Stále jsme ale neměli auto, kterým by šlo všechno odvést do Heřmančic. Zkusil jsem obtelefonovat pár podniků. V jednom jsme se domluvili. Za každý děčko co jim vezmeme dají o stovku víc a ještě auto s vlekem. Moc nám pomohli. Pak jsme ještě za pakatel sehnali trubky na konstrukce standů. Odvezl nám je jedem ochotný rodič. Bylo je potřeba ~~jinak~~ trochu upravit, ale šikovný lidi se našli. Metelka ještě musel udělat nový vozík. Starý nám někdo ~~habe~~ vzal. Potom už byl klid. Drobný starosti s uvolňováním vedoucích jsou každý rok a nikoho nepřekvapí. S přípravkou jela pomocť fůra kamarádů a někteří rodiče. Však taky bylo dost práce. Jenom hloupánatírání podsad dalo zabrat a holky málem propadly fetování ředidla.

Během tábora bylo ale trochu ~~xxx~~ problémů. Nějak víc se uvolnila morálka. Jak u děcek tak u vedoucích. Dost to asi zavinila spousta návštěv.

Belmondo měl přijet až v půlce tábora, tak hru dělal Metelka. Ten však vlivem nemoci nebyl v provozu. Zůstalo to tedy na mně. Nestíhal jsem. Pak přijel Milan, začal se starat o hru a už to šlo o poznání líp. Kontrola, ta samá co byla před rokem, tvrdila že jsme se polepšili. Bylo to asi ale ~~xxx~~ obráceně. Loňské nadšení opadlo a dost lidí si myslelo, že to půjde samo. Bylo to poučení do budoucnosti. Vztahy s místními se stále upevňovaly. Nějaké nepříjemnosti během tábora byly jen s SV, ale to už je dávno vyřešené. Odvoz ~~xx~~ věcí z tábora byl díky jednomu z rodičů bez problémů.

Celkově jsem byl táborem trochu zklamaný. Asi jsem se na husitském táboře moc namlsal.

Na dalším táboře jsme už chtěli mít všechno hotové. Jak kuchyň s pecí, tak i podsady a postele. Během podzimu se shánělo dřevo na kuchyň. Stále nebylo k sennání a když se nám ho nakonec přece jen podařilo vyplatat, tak ho bylo třeba okamžitě odvézt. Lidi na odvoz se sehnali až během noci a ráno, v pět se jelo. Za pár dní jela do Hermančce další parta aspoň část dřeva uložit. Z jara jsme začali dělat na kuchyni a podsadách. Největší akce byla v květnu. Stavěla se kuchyně, rozebíraly a již nastalo stloukaly podsady. Udělalo se toho hodně. Štěstí, že je tolik kamarádů, ochotných nám pomáhat.

Ještě bylo potřeba postavit pec. Ta se dělala na několikrát o sobotách a nedělích. Dost taky pomohli známí z práce, když udělali dvířka k peci a ram na plotny.

Tábor byl až v srpnu. Část vedoucích se totiž v červenci byla podívat u vojáků.

Ještě se sennal autobus, tak se aspoň mohly odvést děcka zároveň s inventárem.

Na přípravce se podělala kuchyň, postele a mohl začít další tábor.

Těď, když se dívám co jsem to všechno napsal, tak mne napadá řada věcí na který jsem zapomněl. ~~shánění dřeva~~
Ale i tak si myslím, že se mi podařilo ukázat kolik bylo potřeba lidí k tomu, aby tábor v Hermančce byl takový jaký je. Pomáhale nám spousta kamarádů. Lidi co nemají, nebo už nemají se skupinou nic společného. Ze nich by ještě moc věcí nebylo hotových. Nebudu nikoho jmenovat. Bylo jich hodně a možná bych na někoho zapomněl. Tak díky jim, a vůbec díky všem co něco pro Hermančce udělali.

Vašek

A letos ...

I když se na letošní tábor už dívám s odstupem času, tak stále nevím, jak ho přesně hodnotit. Po programové stránce Milanem pečlivě připravený, stále bylo co dělat. Až se mi někdy zdálo, že by trochu volna děckám neškodila. To už je ale poznatek pro přípravu příštího tábora. Děcka aspoň neměly čas dělat vylomeniny. Tábor proběhl bez problémů. Někoho možná ale zklamal. Právě svou náročností a režimem. Další tábory budem ale zase dělat tak. A každý kdo chce jet na Heřmaněč to musí pochopit. Už jsem od pár lidí slyšel "Já se ~~ne~~ na tábor vykašlu, dělej si ho sám" a pod. A pokud to někdo neřekl, tak si to asi myslel. Je fakt, že kdyby byl jen HV tak by tábor nebyl, a tábory které by mohly být bez HV taky asi moc není. A Heřmaněč mezi ně myslím nepatří. A je jedno jestli bude dělat HV nějaký Vašek, nebo někdo jiný. Nam všem co jezdíme na Heřmaněč dost chybí celoroční pořádná práce na na skupině. Nejsem zrovna taky moc rád, kdy musím někoho znovu a znovu buzerovat kvůli stejné věci. Ale to už je úděl asi každého HV, že se naučil trochu vidět ~~skupinu~~ dopředu a strašně ho rozčiluje, že tam ostatní nevidí nebo nechcú vidět. Iem druhý případ jebohužel dost častý. Ano to chce trochu zodpovědnosti, nebo něčeho podobného, aby každý když vidí, že potřeba něco udělat, to udělal sám a nečekal ažho tam HV pošle. Už dlouho v sobě nosím takovou představu, že bude každý na táboře ~~se~~ dělat sám odseba a já se budu chodit opalovat. Trochu přeháním, ale tábor kde se zdá, že je HV jaksi navíc, po stránce kvality vedoucích mezi nejllepší. Tento rok vzal za mne papírování Belmondo. Díky mu. Nechci tím říct, že nechám za sebe dělat papírování i příští rok. Ale jen to, že jsem si myslel, že budu mít víc času na ostatní věci. Ale ani jsem to moc nepoznal. Teď se možná někdo urazí, ~~že si myslím, že vedoucí nestáli za nic.~~ Tento rok ~~se~~ se dělalo ze všech táborů na který spolu jezdíme nejvíc. Taky bych chtěl něco říct k návštěvám. Jsou tábory kam žádní kamarádi jezdit nemohou. Nechci aby to u nás dopadlo taky tak. Loni ~~já~~ měli velký problémy s návštěvama. Letos to bylo na ten počet návštěv docela dorý. Nic nemám proti tomu, když se večer bude nějaký vedoucí věnovat své návštěvě, ale během dne tam kde má být. A návštěva bude k ruce vedoucímu dne. Prostě bude pracovat. Některým se tento rok nelíbilo, že jsem po nich chtěl, aby pracovali a ještě si museli zaplatit jídlo. Je to všechno možné trochu tvrdé, ale ten, kdo se chce za mámi na Heřmaněč podívat, se bude muset podrobit. Když se hodnotí tábor na nadřazených místech, tak se říká, že ten ~~ten~~ HV tábor udělal tak ~~atak~~. A aby se tak mluvilo o Heřmaněči, je hlavně ~~přítomných~~ nadřazených vedoucích, kteří dokáží dělat o nevidím do nevidím a ještě o ~~xxxxx~~ chvilku dýl. A po letošním táboře si začínám myslet, že na Heřmaněč takoví začínají jezdit.

Vašek

Karpatské hry

PÁTÁ
ČÁST

HRA NA KRALEVICE A KRÁLE

Jsem rád, že tě všechno ještě očekává, šťastný bratříčku! Vždyť kdo se v mládí vydává na cesty podobá se kralevici ze starých pohádek. Chlapec, příští král, jde do neznáma, do daleka. Putuje osaměle, sám neznámý a hledá to, co se jiní hledat neodvážejí. Nevede ho baživá cílechtivost, velikášství či hrabivost ani černá ctižádost, jen tiché vědomí předurčení, daleká a jasná hvězda. Takové první a nejkrásnější cesty začínají když z ~~vnitru~~ dítěte vyrostе chlapec - kralevic. Cíle chlapců jsou zdánlivě malé, ale pocit vítězství a slasti ze samostatnosti je dokonalý. Nikdy později překonaný. V chlapeckých výpravách je jako před výbuchem vesmíru zhutněno a jako v nebekvítku zavínuto všechno co dospělý věk jen rozvíjí. Cesty dospělých jsou delší a okázalejší. Ale kdo ~~se~~ rozhodne, bratříčku, je-li cennější 10 chlapeckých kilometrů nebo tisíc v dospělosti? Chlapci to mají jednodušší. Jednou přijde den, kdy lidé v jejich okolí se jim náhle zdají bledí, uhrovatí a nesnesitelní. Je nutno vyrazit od nich pryč, do čistších krajů, kde září daleká a pravá slunce. Měl jsem štěstí, že právě v té době jsem objevil a prošel všechna československá pohorí. Pěkně jedno po druhém. A bez průvodců, většinou sám. Chodil jsem Slovenskem a stoupal do Karpatských hor jako chlapci z přímořských zemí vyplouvali do jižních moří. Užel jsem jistě tisíce kilometrů, nepočítal jsem je, ale téměř každý z nich si pamatují. Tam bývaly mé zlaté říše. Poznal jsem, že nejkrásnější věci prožije člověk jen v samotě a tichu. Bez péče rodičů, která sice zahánějí hlad a starosti, ale hubí radost a samostatnost. Učil jsem se také vytrvalosti, protože není nic horšího než kvůli dešti, únavě či chladu nebo ze strachu před hladem nebo osamělostí nedojít tam, kam jsem si předsevzal. Pamatuj si, bratříčku, že bláto zmizí a hlad je zapomenut, ale chuť čiré jezerní vody zůstává v duši natrvalo. Nezapomeň, že cti kraleviců je nadlidská vytrvalost. Jen houšť a větší kapky. Opakuji si vždycky to krásné přísloví a budeš-li už plakat, plač potichu. Pozdější cesty v dospělosti jsou již jen odleskem dávných kralevicových poutí. Se smutkem nahlédneš, že nelze spatřit všechny hory a projít všechny poledníky, ale nezahořkneš-li nebo nezmalomyslníš-li, není dospělost ztracená. Dokonce až tehdy získáš královské poznání, které je kralevicům odepřeno. Že země je všude krásná. Možná bloudit lebedovými houštinami, jako obr lesnatými horami, spousty tajemství, slunce i tam svítí na dobré i na zlé. Teprve v dospělosti se vlastně naučíš chodit krajem - bezcílně a přitom vědoucne se loudat. Bez potu a pachtění. Nížiny, rybníky, humna, blátivé cesty všechno jedno, všechno krásné. Jak je to daleko od mladých cest kraleviců do pustých hor, od touhy po jižních mořích.

/POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ/

FF BB AA SS KK VV : S T A N I S L A W
 FF RR AA SS KK VV JERZY JERZY JERZY
 LL EE CC

Anekdotu vyhostili z umění - vrátila se do života.

Budme struční -Svět je přelidněn slovy.

ZE STATISTIKY

Zřídka najdeš v postavě
 těžiště na hlavě

O MECHANICE

Člověk s mechanickým talentem je dnes běžný
 Mluví otevřeně-jen za zavřenými dveřmi

SPOKOJENOST

Vždycky jak řeka s proudem pluje
 Že nemá koryto, si nestěžuje

O ČASE

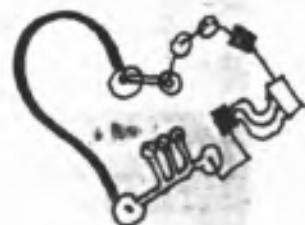
Oběť i kat
 jsou prý ručičky jedné hodin
 snad

BAJKA O ŽIVOTĚ

Jara, léta, podzimy, zimy,
 Jara, léta, podzimy, zimy,
 Jara, léta, podzimy, zimy,
 jara... Odešli jsme s nimi.

BAJKA O SOJCE A PUŠCE

Zachtělo se sojce
 dát svou přízen dvojce
 Skamarádily se šíleně
 Víci teď spolu na stěně

ÚTĚCHA

I bestie budící hrůzu
 mívají paracentózu.

VOJENSKÁ

Slaboši mají rádi zbraně
 Mohou se schovat za ně

TAK TO CHODÍ

Příklady táhnou, poučte o tom děti!
 Kde jeden život položil, druhí kladou květy

INDIVIDUALITA

Každý te jinak podá
 proč existuje země, vzduch
 voda

OPRAVA ZÁKONA O ZACHOVÁNÍ HMOTY

V přírodě nic nehynie
 Lidé-jedině.

O SYMBOLECH

I na symboly-vrhají se mli

SEXUOLOGIE /kapitoly z předmanželské výchovy/:

MÓDA

Kde vzala móda tolik něhy?
 Z fíkového lístku Evy.

O AKTECH

Jeden její akt ti dokáže vzít dech
 dřív než sám Moliere v aktech třech

TVÁŘ

Skutečná tvář krásy skrývá záhadu
 Uvidíš ji teprv zezadu

CASANOVA

Jak nejlíp vytesat akt Casanovy
 Kde jiný má fíkový
 dej lístek vavřínový

EROTICKÁ PRAŠKA

Spas mot touhu, milá
 Půjdeš-li se mnou, vejde do mě síla.

DĚLENÍ LOŽE

Dělí se s mužem o lože
 O víc se dělit nemůže

Praška

Konečně za mnou přijela žena, víc štěstí bych neunesl po tom napětí
 A tak měsíc, možná více, říkat se to nemá, leželi jsme v objetí

Ale četl jsem, myslím u Maupassanta, že se muži nučí s ženami
Hle, jak staromódní spisovatel, simplicitas sancta!

P.S. Že to bylo s cizí ženou, snad jsem neskryl před vámi?

TOUHA

Odetavené zrcadlo by chtělo
vidět i to nejčernější tělo

SPĚCH

Chceš, aby cesta do pekla
co nejrychleji utekla.

NÁVAZNOST

Když se setkají naše oči
těla hned po sobě se točí

PŘÍRUSTEK LIDSTVU

Dnes mají u sousedů křtiny,
určit však otce není záležitost hladká
Ví bůh, kdo je vinný
když to neví ani matka

K NEVÍŘE

Zkoumal jsem její vnady
A už to chválím,
že spíše takhle široké
pod nadrem bije zcela malým

Bližší košile než kabát

Pokračování staré pravdy by bylo:
není-li košile, je bližší tělu tělo.

ZE STATISTIKY

Co zbylo z lásky a extáze?
Bytové nesnáze

Z DUCHODOLOGIE

Nemám potuchy, proč máme zloduchy
-eunuchy ... straší děvuchy

EXHIBITIONISTA

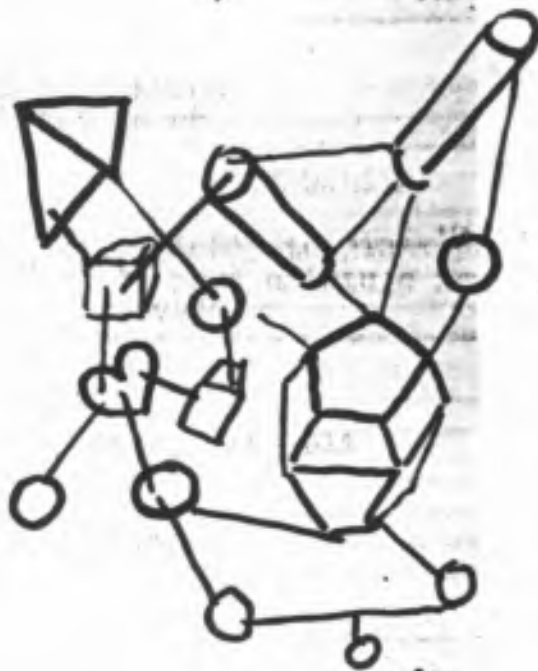
V Puritánově se na pláži mezi nudisty náhle
objevil exhibicionista. Nahý být může,
jak se tu vyžít? vrtalo mu v hlavě.
Až v geniálním šílenství vyskočil z kůže

Žofka

Šla si Žofka do klá-
štera léčit nože.
Slituj se nad sebou,
Ó bože!

KAŽDÉMU? CO JEHO JEST

Idiot, co se třese,
má svého Herodese
A ta, co nemá šajna,
má svého Heina,
a každá šmíra
svého Shakespeara.
A každý záhyb masa
svého Picassa,
a každá bohéma
má svého Verlainea
I každá migrena
má svého Chopina,
každá Sodoma
zas svého Prantoma.
A každá aféra
má svého Homéra
a co je na draka,
má svého Balzaka

Poslání :

Ani nula bez nuly nepojde
Jedině-že ji to neprojde.

KUBISTICKÝ OBRAZ
VŠEHOMÍRA

KARIÉRISTOVI

Matematika moudře praví
k ochraně cti a záreví
Nula umocněná na třetí i čtuhou
zůstane vždy nulou.

Pokrytec

Jeho obličej má dvě varianty:
jednu pro a druhou anti.

Dodejme :

Chceš-li slyšet jména-to ti přísahám
já je nepovím dosať si je sám.

~~~~~  
BÁSEŇ SKORO NA ROZLOUČENÍ  
~~~~~

Slunce
překrásný manekýn
se orkenně uklání
k západu
Zavírají se
květiny a obchody
Praha unavená
chválou básníků a svojí
krásou
šedivý
soumrakem
Je to tak podivné
Ta myšlenka, že tě můžu ztratit
protože všechno na světě se neustále mění
Můžu tě ztratit
a zase budou noci
měsíc vlající na obloze bude podobný stínu
tvých rozpuštěných vlasů
nebudu noci spát a budu nenávidět
klasičky
Můžu tě ztratit
a pak to bude nejvhodnější svést to na dialektiku
Ano
to všechno se může stát
Ale nikdy už neztratím
všechny ty lehkomyšlné nevychované pravdivé
děti naší lásky
všechno to co nejde vyhandlovat
v Tuzexu
nabíílovat přes noc
získat protekci
úsměvem
Touhu a odvahu
Nečekat až se živít převalí kolem jako baráčnícký průvod
nedat se zlákat
šťěstím
které padne a sluší
nebýt tu zbytečně
nejíst tu chleba zadarmo
Uvidět ráno u Vltavy dávkové koně
Vyjmenovat své lásky
a bude-li třeba
nechat se zabít
oro ně

/VÁCLAV ERABE - - - STOP TIME/

REKVIEM ZAPOVOLANÉHO VOJÁKA

Vojenská je povinnost
 kčertu sakra pitomost
 zelená je moje cnost
 kčertu sakra pitomost
 nemám nikdy vojny dost
 kčertu sakra pitomost
 Víc než na rok jsem váš host
 kčertu sakra pitomost
 nemám nikdy vojny dost
 kčertu sakra pitomost
 na nadřizený nemám zlost
 kčertu sakra pitomost
 skáču pro ně jak pes pro kost
 kčertu sakra pitomost
 na civil jsem neďorost
 kčertu sakra pitomost
 že domů vede uzský most
 kčertu sakra pitomost
 kašlu na to navýsost

na vojenskou pitomost

a tak teda co tě nemá

za rok mě tu máte

ke všem dalším parádičkám

Sama přivoláte

VZOROVÝ
TÓN

Těmito skvělými verši se ze všemi loučí na 1 rok básník-poeta,
 literální samorost, tvůrce hudební tříště, trpaslikolog a

Adresa pro psavce : kamarád Sam
 ets. Igor Samotný VU 4445 České Budějovice

X

Jak jsem se stal osadníkem

K nejstarším lidským vlastnostem odjakživa patřilo sdružování se ve smečku sobě rovných, najít si stádo, jehož společným zájmem by byl i zájem toho-kterého jedince.

Tak, jak kočovník se neobejde bez hlasitých pokřiků svých druhů, když žene dobytek vstříc vzdáleným obzorům, jak rybář je nesvůj bez mlčenlivého přizvukování kamaráda či halasného závistivého obdivování, když, ačkoliv to bylo silně nepravděpodobné, skutečně něco chytil, jak hospodář se cítí být nešťasten, nemůže-li po třetím pivu povykládat, že se mu opět podařilo poácjit jeho Stračenu, tak i já jsem pátral, kde bych měl zapustit své nevyzrálé kořínky.

Vzhledem ke své povaze jsem uvažoval o charakteristických rysech, které by ten domácí hlouček měl mít.

Ze základní rasy, jež jsem snad z dědíl po prastrýci Archibalduvi, autorovi poválečné brožury "Chléb stokrát jinak", jsem považoval skromnost v jídle.

Ty tam jsou doby zhýralců, kteří ke svému nedělnímu obědu pohlcovali nepřehledné množství jídel, jež složením připomínaly Slovanské oslavy Hojnosti či Mezinárodní veletrh potravinového zboží, jak tupě museli vypadat, když svá expandovaná břicha nabíjeli velkorázným střelivem živin, které místo, aby vloudily do těla další činnost naopak vytvářely z něho schránku nemohoucnosti a líné ignorance.

Já, bývalý asketa, jsem přivykl na daleko skromnější jídelníček. Je tvořen několika prostými eledy základními složkami, snad je chudý, snad je o málo víc než půstem, ale zato je časově nenáročný, takže se nemusím sobotní večeří zabírat déle než dvě hodiny a nedělní oběd hravě pozřu ve dvaceti chodech.

Druhým charakteristickým rysem by měla být mlčenlivost. Kolik zbytečných slov zatěžuje důstojnost mladého muže a ubíjí jeho

myšlenkové pochody. Sáhodlouhé rozpravy odvádějí jeho elán nesprávným směrem a artikulované výrazy omezují celou škálu vyjádření mimikou obličeje, gesty a posunky.

Vždyť místo hloupého vysvětlování človce, jaký citový vztah k ní cítíme, lze ji s rozzářenými očima a otevřenými ústy obdivně pozorovat, rozhovor s nadřazeným ztrácí svůj smysl, není-li doprovázen významným pokašláváním a v restauraci při placení stačí k upřesnění situace obrátit naruby své prázdné kapsy.

Výmluvnost není hodna pravých mužů. Já sám musím upřímně přiznat, že ne vždy jsem rozhovor zvládl gestikulací a posunky. Vzpomínám si, že na střední škole nebyla jedna mladá učitelka schopna pochopit můj mimický výklad, když jsem jí vysvětloval Princip spalovacího motoru, ačkoliv jsem k ní řečnický vzpínal ruce a hlasitě se nadechoval při SÁNÍ a tiskl ji silou k sobě při KOMPRESI.

O VÝBUCH se již postarala ona s následujícím VÝFUKem, když jsem rotoval zpátky do levice.

V tom se právě liším od svého bratra, vášnivého diskutéra, který je spíše tím, co VÝFUK provádí než vyfukovaným.

On totiž nemá aerodynamický tvar těla.

Takže skromnost v jídle a mlčenlivost. To však nejsou postačujícími rysy. Vždyť tomu zatím vyhovuje stejně tak Svaz invalidů jako Sbor pro ochranu domácího zvířectva.

Hledal jsem tedy v sobě vlastnosti, které by mně výběr příslušného společenství usnadnily.

Položil jsem si otázku. Mám rád přírodu?

Chvilí jsem navzdory výkřikům překvapení známých, kteří takovouto činnost u mne nepředpokládali, přemýšlel.

Vzpomněl jsem při tom na plantáže lesních ploch, šťavnaté řízky srnčího a na medovinu, která se prý čepuje u hnízda jakéhosi štiplavého hmyzu.

Po zralé úvaze, podpořené pohledem na jídelní lístek restaurace

U myslivny, jsem dospěl k názoru, že přírodu rád mám.

Položil jsem si druhou otázku. Mám rád pohyb? To byla skutečně otázka na tělo. Skoumal jsem své možnosti. Jakmile jsem zjistil, že jsem schopen přemístit se i do vzdálenosti několika desítek metrů, když mne kamarád tlačí, klačně jsem si odpověděl i na tuhle otázku.

Závěrem mi dovoluňte poděkovat Osadě Ztracená iluze při Domu péče o bezprizorní mládež, že mne přijala do svého středu, i když někteří členové Osady si stěžují, že jim z vnitřku prokopávám krosny, když mne přenášejí od autobusů k táborovému ohni.

/ Sam/

KOUZELNÝ DEDEČEK

No prosím, já cvok se vláčím touhle silnicí už desátej kilometr. páteční večer zhasíná na obloze svůj velký lampion a do vesnice nevidět. Kdyby tu byl aspoň Ben - jó tlustej Ben je přesně to co mi schází, teda ještě kromě nádoby s něčím pitnětekutým. "Zatraceně, dnes se ale blbě šlape," nadávám kdesi v sobě a cejtím, že pomyslní kluci vedle mně si myslí to samý. A najednou se v dálce objevuje světýlko. "Jak v pohádce, co," rozesmívám sám sebe, ani na strom sem nemusel vylézt." Makám rychle vomrknout jestli se už nenacházím u toho vyhlášenýho Benova srubu. Tak tohle zaručeně není srub, vypadá to na vesnici. Taký jo. A hned to první světýlko se mi začíná líbit víc a víc. Totiž už teď vidím, že kdesi nad dveřma visí cedule Hospoda. Neváhám a vpadnu dovnitř.

"Dobřej večer," zahuhlám na uvítanou, bágel zaparkuju u dveří a jáu se usadit. Hospodskej se ani neptá a staví na špinavej ubrus půllitr. Trochu se usměju - tohle mi vždycky připomene Zuzina. Už je to dávno co jsme spolu začínali - mladí blázni totálně zažraní do trampskejch ideálů. Hospodám jsme se dycky vyhli obloukem a kdo si šel třeba jen jedno pivo nebyl žádněj tramp. Ne že bych teď pití hledal, ale když je žízeň ...

Teprve teď se rozkoukávám. No sestava kolem stolů jako všude - tátoši si vyšli na pivo. Najednou se venku ozve strašlivá rána jako když burácí hrom, ale není to přemně vono. Pomalu se otevřou dveře a já zírám s hubou votevřenou na ten přízrak. Koktavě vyslovuju: "Ko kou kouzelněj dě dě dědeček!" A hned si to šine ke mně a prej jestli nemám volný místo u stolu. Vyděšeně kejvnu a zírám dál. Na hlavě mu sedí čtverečkoproužkovaná čepička s bambulkou, vpředu je do ní zapíchnuté pero. Z vrásčité tváře se smějou za malejma kulatejma brejličkama dvě voči, bílej vous, bílá bradka. Chvilku na mě kouká a povídá kouzelně usměvavým hlasem: "Znám tě už dlouho, jako všechny kluky od vás, nic mi neříkej, já vím proč jsi tu sám a vím i to co sá budeš přát!" "Dědečku, vy jste fakticky kouzelněj," ptám se vyděšeně, "a vy byste mi moh splnit nějaký přání?" Přátelsky se zašklebí: "No, od toho jsem tady. Víš co ani to přání nemusíš vyslovit, já ti je splním rovnou!"

Nestačím ani poděkovat, najednou se začnu točit jako bych letěl a už stojím na starý cestě v Modřínovým lese. Vohlídnu se a za mnou dou kluci. Všichni kluci! Šlapou jako dycky v nejlepší pohodě. Zuzin, jako by ta jeho princezna co ho z kanad přezula do plesových střevíčků ani neexistovala, Jef, kterej říká, že už prostě "nemá čas", Tom předělaněj na lovce koček v diskoklubech a okolí. A před náma jde poslední kdo zbyl dotěd se mnou, tlustej Ben s kytarou. Všechno mi to teprve teď dochází a tak si celejch těch dvou dnů až do neděle vážím jako největšího pokladu. Pak večer stojím na nádraží sám a pořád myslím na tu nádheru. Ve městě potkám Bena, kterej se zlobí proč sem nedájel na srub. Raději neříkám nic, stejně by mi nevěřil.

A tak teď vobčas vyjeďu sám - podívat se na večer do té hospůdky a strašně si přeju, aby se zase jednou venku ozvala rána ...

/Belmondo/

PIŠTE

o

PLANTAŽNÍKOVÉ

